

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Ὁ αὐτονόμος Μαιγκρέ, κατόπιν συνεννοήσεως μετὸν ἀνακριτὴ Κομελιώ, διευκολύνει τὴν ἀπόδρασι ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς «Σαντέ» τοῦ Ἰωσήφ Ἑρτέν, ὁ ὁποῖος ἔχει καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὡς δολοφόνος τῆς Ἀμερικανίδος κ. Χέντερσον καὶ τῆς καμαριέρας τῆς. Τὸ κάνει δὲ αὐτὸ ὁ Μαιγκρέ γιατί πιστεύει πὸς ὁ Ἑρτέν εἶνε ἀθῶος. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι, ὁ Μαιγκρέ καὶ τὰ ὄργανά του παρακολουθοῦν τὸν Ἑρτέν καὶ τὸν βλέπουν νὰ περιπλανᾶται ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο «Καφέ - Κουπόλ», ὅπου φαίνεται σὰν νὰ παραμονεύῃ κάποιον ἀλλόκοτο πελάτη, τὸν Τσέχο Ράντεκ, πρῶην φοιτητὴ τῆς Ἰατρικῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— "Ἀκουσε, Ζάν, εἶπε ὁ Μαιγκρέ στὸν μικρὸ κλητῆρα τοῦ γραφείου του. Μόλις θὰ φύγω, θὰ τηλεφωνήσῃς στὸν ἀνακριτὴ, κ. Κομελιώ γιὰ νὰ τοῦ πῆς... Τί ;... Ἄ νά. Νά τοῦ πῆς ὅτι ὅλα πᾶνε καλά!... Κατάλαβες; Νά τοῦ μιλήσῃς μ' εὐγένεια... μὲ πολὺ εὐγένεια... Γεῖά σου!

Στὶς 11 τὸ πρωί, ὁ Μαιγκρέ κατέβαινε ἀπὸ ἕνα ταξὶ μπροστὰ στὸ «Καφέ - Κουπόλ». Τὸ πρῶτο πρόσωπο πὸς εἶδε, καθὼς μπῆκε μέσα, ἦταν ὁ ἐνωμοτάρχης Ζανβιέ, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὅλοι οἱ ἀρχάριοι ἀστυνομικοὶ, κρυβόταν κατὰ τὰ τρία τέταρτα πίσω ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα ξεδιπλωμένη, τῆς ὁποίας δὲν γύριζε τὶς σελίδες, νομίζοντας πὸς ἔτσι δὲν τὸν πρόσεχε κανεὶς.

Στὴ γωνία, ὁ Τσέχος φοιτητὴς Ράντεκ ἀνακάτευε ἀφηρημένα μὲ τὸ κουτάλι του τὸν καφέ-κρέμ πὸς τοῦ εἶχαν σερβίρει.

Ἦταν φρεσκοζυρισμένος, φοροῦσε ἕνα καινούργιο πουκάμισο κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἀνυπόταχτα μαλλιά του ἔδειχναν πὸς εἶχε περάσει τσατσάρα ἀπὸ πάνω τους. Μὰ αὐτὸ πὸς ἔκανε ἐντύπωση στὴν ἐκφρασί του ἦταν ἕνα ἔντονο ψυχικὸ κέφι.

Ὁ μπάρμαν, ἀναγνωρίζοντας τὸν Μαιγκρέ, τοῦ ἔγνεψε συνηματικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τσέχου. Ὁ Ζανβιέ, πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του, ἔκανε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιον...

Τότε συνέβη κάτω ἀπροσδόκητο. Ὁ Ράντεκ μισοσηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ φώναξε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Μαιγκρέ:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προφέρω κάτι;...

Καθὼς εἶπε τὰ λόγια αὐτά, χαμογέλοῦσε ἐλαφρὰ κι' ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του πρόδιδαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ἐξαιρετικὴ μιὰ μεγάλη ἀντίληψι.

Ὁ Μαιγκρέ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, βαρὺς καὶ σωματώδης, ἄρπαξε μιὰ καρέκλα ἀπὸ τὴ ράχι μὲ χέρι ἱκανὸ νὰ τὴν συντρίψῃ καὶ κάθησε ἀπέναντι στὸν Τσέχο.

— Σᾶς ἀπόλυσαν κιόλας ; τὸν ρώτησε.

— Αὐτοὶ οἱ κύριοι συνάδελφοί σας στὸ Τμήμα ἦσαν πολὺ εὐγενικοί, εἶπε ὁ Ράντεκ. Καὶ μ' ἄφησαν γιατί καὶ στὸ Πταισματοδικεῖο ἂν μὲ πῆγαιναν, δὲν θὰ μοῦ ἔκαναν τίποτε... Μὰ πέρασε πειὰ ἡ ὥρα τοῦ καφέ... Θέλετε νὰ πιούμε ἕνα ποτήρι βότκα μὲ σάντουιτς ἀπὸ χαβιάρι;... Μπάρμαν!

Ὁ μπάρμαν εἶχε γίνῃ κατακόκκινος. Ἦταν ὀλοφάνερο πὸς δισταξε νὰ σερβίρῃ τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν πελάτη.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ βᾶτετε πάλι νὰ πληρώσω προκαταβολικὰ τὴ στιγμὴ πὸς βρίσκεμαι μὲ συντροφιά!... τοῦ φώναξε ὁ Ράντεκ.

Καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαιγκρέ, ἐξακολούθησε:

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν καταλαβαίνουν τίποτε. Φαντασθῆτε! Ὅταν ἔφθυσα ἔδω πρὸ ὀλίγου, ὁ μπάρμαν δὲν ἤθελε νὰ μὲ σερβίρῃ. Πῆγε κ' ἔφερε τὸν διευθυντὴ, ὁ ὁποῖος μὲ παρακάλε-

σε νὰ βγῶ ἔξω. Ἀναγκάστηκα τότε νὰ πληρώσω προκαταβολικὰ. Δὲν τὸ βρίσκετε αὐτὸ ἀστεῖο ;

Ὁ Ράντεκ τὰ ἔλεγε ὅλα αὐτὰ μὲ σοβαρότητα, μ' ἕνα ὕφος σχεδὸν ονειροπόλο. Καὶ ἐξακολούθησε:

— "Ἄν ἤμουν ὅμως κανένας γελοῖος τύπος, κανένας ζιγκολὸ σάν κι' αὐτοὺς πὸς εἶδατε χθὲς ἔδω, θὰ μοῦ ἔκαναν ὅση πίστωση ἤθελα... Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος μ' ἀξία... Ἐσεῖς τί λέτε σχετικῶς;... Ἄς εἶνε, κύριε ἐπιθεωρητὰ, θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ μιὰ ἄλλη μέρα οἱ δύο μας... Δὲν θὰ μὲ καταλάβετε ἴσως ἐντελῶς.. Πάντως ὅμως εἴστε καὶ σεῖς ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀντίληψι.

Ὁ μπάρμαν ἔφερε τὰ σάντουιτς μὲ τὸ χαβιάρι καὶ τὴ βότκα καὶ εἶπε, ἀφοῦ ἔρριξε προηγουμένως μιὰ ματιά στὸν Μαιγκρέ:

— Ἐξήντα φράγκα!...

Ὁ Ράντεκ χαμογέλασε. Στὴ γωνία του, ὁ ἐνωμοτάρχης Ζανβιέ ἦταν πάντα χωμένος πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του.

— Ἐνα πακέτο σιγαρέττα «Ἀβδουλλάχ»! παράγγειλε ἀμέσως κατόπιν ὁ Τσέχος στὸν μπάρμαν.

Μόλις τοῦ τὰ ἔφεραν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιῦ του ἕνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων τσαλακωμένο καὶ τὸ πέταξε στὸ τραπέζι.

— Τί λέγαμε, ἐπιθεωρητὰ;... ρώτησε κατόπιν τὸν Μαιγκρέ. Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ στιγμὴ;... Θυμήθηκα ὅτι πρέπει νὰ τηλεφωνήσω στὸν ράφτη μου.

Καὶ σηκώθηκε, διευθυνόμενος πρὸς τὴν πλαϊνὴ σάλλα τῆς μπύρας, στὸ βάθος τῆς ὁποίας βρισκόταν τὸ τηλέφωνο κ' ἡ ὁποία εἶχε πολλὰς ἐξόδους.

Ὁ Μαιγκρέ οὔτε κουνήθηκε κἀν ἀπὸ τὴν θέσι του. Μονάχα, ὁ Ζανβιέ παρακολούθησε τὸν Ράντεκ ἐξ ἀποστάσεως.

Ἐπειτα, ἀπὸ λίγη ὥρα, ξαναγύρισαν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὅπως εἶχαν φύγει. Τὸ βλέμμα πὸς ἔρριξε ὁ Ζανβιέ στὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὰ ὅτι πραγματικὰ ὁ Ράντεκ εἶχε τηλεφωνήσει στὸν ράφτη του.

VII

Ο «ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ»

Ὁ Ράντεκ κάθησε πάλι κοντὰ στὸν Μαιγκρέ κι' ἀπότομα τοῦ εἶπε:

— Θέλετε μιὰ πολύτιμη συμβουλή, ἐπιθεωρητὰ ;

Τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ σιγανὴ φωνή, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀ-

στυνομικοῦ.

— Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, ἐπρόσθεσε, ὅτι ξέρω ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ σκεφθῆτε!... Μὰ γι' αὐτὸ, νὰ εἴστε βέβαιος, δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Νὰ λοιπὸν ἡ συμβουλή μου... Καθῆστε ἡσυχᾶ! Μὲ τὸ δρόμο πὸς πῆρατε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὰ θαλασσοῦσατε ἀκόμα περισσότερο...

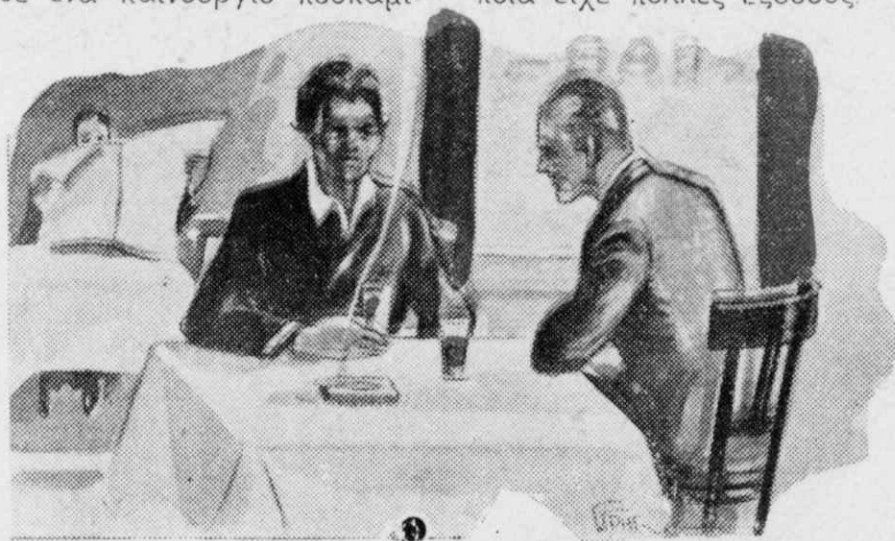
Ὁ Μαιγκρέ ἔμεινε ἀκίνητος μὲ τὸ βλέμμα του καρφωμένο κατ' εὐθείαν μπροστὰ του.

— Ποτὲ δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε! πρόσθεσε ὁ Τσέχος.

Ὁ Ράντεκ, καθὼς μιλοῦσε, ἐμψυχωνόταν σιγά-σιγά, μ' ἕνα τρόπο βαθύ, πολὺ χαρακτηριστικὸ. Ὁ Μαιγκρέ πρόσθεσε ὅτι τὰ χέρια του πὸς ἦσαν μακρὰ καὶ πολὺ λευκά, ἐτόνιζαν τὴν κούβεντα του μὲ τὶς κινήσεις τους.

— Δὲν εἶλω νὰ θέσω ἐν ἀμφιβόλω τὴν ἐπαγγελματικὴ σας ἀξία. Ἄν δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε, μὰ ἀπολύτως τίποτε, ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ πὸς τόσος σᾶς ἔχει ἀναστατώσει, φταίει γι' αὐτὸ τὸ ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πῆρατε ἄσχημο δρόμο... Καὶ μιὰ καὶ ἡ ἀρχὴ ἦταν ἄσχημη, ὅλα κατόπιν εἶνε ἄσχημα... Ἔτσι δὲν εἶνε; Καὶ ὅλα, ὅσα θ' ἀνακαλύψετε, θὰ εἶνε ψεύτικα ὡς τὸ τέλος.

Ἄντιθέτως, μερικὲς ἐνδείξεις πὸςμποροῦσαν νὰ σᾶς χρησι-

— Ποτὲ δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε! εἶπε ὁ Τσέχος.

μεύσουν ως θάσις, σὰς ξέφυγαν...

»Νά ένα παράδειγμα! Ομολογήστε ότι δὲν προσέξατε τὸν ρόλο πὺ παίζει ὁ Σηκουάνας στὴν ἱστορία αὐτή. Ἡ θίλλα τοῦ Σαίν-Κλοῦ, ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα, βρίσκεται στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Ἡ ὁδὸς Μονσιέ-λὲ-Ιριένς, στὴν ὁποία καθόταν ὁ Ἐρτέν, βρίσκεται σὲ πεντακοσίων μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Σηκουάνα!... Ἡ «Σιτανγκέτ», ὅπου, κατὰ τὶς ἡμερίδες, ὁ κατάδικος κατέφυγε μετὰ τὴν ἀπόδρασί του, βρίσκεται στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα!... Ὁ Ἐρτέν γεννήθηκε στὸ Μελούν, στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα!... Οἱ γονεῖς του κατοικοῦν στὸ Ναντύ, στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα!...

Τὰ μάτια τοῦ Τσέχου γελοῦσαν, καθὼς μιλοῦσε, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπό του ἔμενε σοβαρό.

— Σὰς φέρνω σὲ δύσκολη θέσι, ἔ; ἐξακολούθησε ὁ Τσέχος. φαίνομαι σὰν ν' ἀνακατεύωμαι κ' ἐγὼ στὴν ὑπόθεσι... Δὲν σὰς ζητάω τίποτε, ἀπλῶς ἔρχομαι μόνος μου νὰ σὰς μιλήσω γιὰ μιὰ ὑπόθεσι, στὴν ὁποία ἔχετε κάθε διάθεσι νὰ μὲ ἐνοχοποιήσετε... Μὰ πῶς; Γιατί νὰ μ' ἐνοχοποιήσετε;... Δὲν ἔχω καμμιά σχέσι μὲ τὸν Ἐρτέν!... Δὲν ἔχω καμμιά σχέσι μὲ τοὺς Γκρόσμπυ... Δὲν εἶχα ἐπίσης καμμιά σχέσι μὲ τὴν δολοφονημένη κ. Χέντερσον, οὔτε μὲ τὴν καμαριέρα της, τὸ ἄλλο θυμα... Τὸ μόνον γιὰ τὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ μὲ ὑποψιασθῆτε, εἶνε ὅτι χθὲς ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν ἦρθε καὶ τριγύριζε ἐδῶ ἔξω καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὲ παραμονεύει...

»Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶνε ἀκριβές, ἴσως ὄχι... Τὸ βέβαιον πάντως εἶνε ὅτι τὰ κατάφερα νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα, προστατεύομαι ἐν ὄψει ἀπὸ δυὸ ἀστυφύλακες.

»Μὰ τί ἀποδεικνύει αὐτό;

»Σὰς εἶπα ὅτι δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε, ὅτι δὲν θὰ καταλάβετε ποτὲ τίποτε...

»Τί ρόλο παίζω σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία: Κανένα ἀπολύτως!... Ἡ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλους!...

Ἡ ἀδιαφορία τοῦ Μαιγκρέ, ὁ ὁποῖος φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἄκουγε, τὸν ἐξενέυρισε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὑψώσῃ τὸν τόνο του.

— Ἐ, λοιπόν, τί λέτε γιὰ ὅλα αὐτά, ἐπιθεωρητὰ; Μήπως ἀρχίσατε νὰ παραδεχόσαστε ὅτι πέσατε ἔξω;... Ὁχι; Ὁχι ἀκόμα; Ἐπιτρέψατέ μου ἀκόμα νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἀφοῦ εἶχατε ἕναν ἐνοχοστα χέρια σας, κάνατε ἄσχημα σὺν τῷ νόμῳ. Ὁχι μόνον γιὰ τὴν ἀντικαταστάτη του μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀκόμα κ' αὐτὸς μπορεῖ νὰ σὰς ξεφύγῃ...

»Σὰς μιλήσα, προηγουμένως, γιὰ τὰ ψεύτικα ἴχνη πὺ ἀκολουθήσατε... Θέλετε μιὰ καινούργια ἀπόδειξι;... Θέλετε νὰ σὰς δώσω συγχρόνως τὴν πρόφασιν πὺ εἶνε ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ σὰς τρέφῃ...

Ἦπιε τὴ θότκα του μονορροῦφι, ἔγειρε στὸν καναπέ, ὅπου καθόταν καὶ θύθισε τὸ χέρι του στὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιῦ του.

Ὅταν τὸ ξανάβγαλε ἦταν γεμάτο ἀπὸ χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ φράγκων, καρφισωμένα σὲ μάτσα ἀνὰ δέκα.

— Κυττάχτε! εἶπε. Εἶνε χαρτονομίσματα καινούργια. Δηλαδή χαρτονομίσματα τῶν ὁποίων μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὴν προέλευσι. Ψάχτε! Ζητήστε!... Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε, πράγμα πὺ σὰς τὸ συμβουλεύω κ' ἐγὼ.

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, σηκώθηκε. Ὁ Μαιγκρέ ἔμεινε καθισμένος καὶ κύτταξε τὸν Ράντεκ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, βγάζοντας συγχρόνως ἀπ' τὴν πίππα του πυκνοὺς καπνοὺς.

Διάφοροι πελάται εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουν.

— Θὰ μὲ συλλάβετε λοιπόν;... ἔκανε εἰρωνικά ὁ Τσέχος.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν θιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ.

Πῆρε τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ κύτταξε.

Τέλος σηκώθηκε μὲ τὴ σειρά του, μὰ τόσο ἀργά, ὥστε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ράντεκ συνεσπάρθησαν ἀπὸ νευρικότητα. Ἐπειτα ἀκούμπησε τὰ δυὸ του δάχτυλα στὸν ὤμο τοῦ συνομιλητοῦ του.

Ἦταν ὁ Μαιγκρέ τῶν μεγάλων ἡμερῶν, ὁ Μαιγκρέ ὁ δυνατὸς, ὁ σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὁ ἀπαθὴς. Καὶ εἶπε:

— Ἄκου, ἀνθρωπάκο μου...

Τὰ λόγια αὐτά ἐρχόντουσαν σὲ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὸν τόνο τοῦ Ράντεκ, μὲ τὴν νευρικὴ σιλουέττα του καὶ μὲ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του πὺ ἔλαμπε ἀπὸ ἀντίληψιν...

Μὰ ὁ Μαιγκρέ ἦταν μεγαλύτερος εἴκοσι χρόνια περίπου ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Ζανθιέ, πὺ τὸ ἄκουσε αὐτό, ἔκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ γέλιο, πὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ γὰρὰ του, γιὰ τὴν ξανάβρισκε ἐπὶ τέλους τὸν ἀρχηγό του.

Καὶ ὁ Μαιγκρέ ἐπρόσθεσε μὲ τὸν ἴδιο τόνο:

— Θὰ ξαναβρεθοῦμε γρήγορα...

Κατόπιν χαιρέτησε τὸν μπάρμαν, ἔβαλε τὰ χέρια του στὶς τσέπες του καὶ βγήκε ἔξω.

* * *

— Ἐγὼ ἔχω τὴν ἐντύπωσιν πὺ εἶνε τὰ ἴδια, μὰ θὰ βεβαιωθῶ ρωτώντας τὴν τράπεζα! εἶπε ὁ ταμίας τοῦ «Ξενοδοχείου Γεωργίου 5ου» κυττάζοντας τὰ χαρτονομίσματα πὺ τοῦ παρουσίαζε ὁ Μαιγκρέ καὶ τὰ ὁποῖα ὁ τελευταῖος εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν Ράντεκ...

Κι' ἀμέσως ὁ ταμίας πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ρώτησε τὴν Τράπεζα:

— Ἐμπρός! Κρατήσατε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἑκατὸ χαρτονομισμάτων τῶν ἑκατοφράγκων πὺ πῆρα χθὲς τὸ πρωί; Ναι;...Μοῦ τοὺς λέτε σὰς παρακαλῶ.

Κι' ἀφοῦ ἔγραψε τοὺς ἀριθμοὺς πὺ τοῦ εἶπαν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, σ' ἕνα χαρτί, κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύρισε πάλι πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ.

— Ναι, τοῦ εἶπε, τὰ χαρτονομίσματα πὺ μοῦ δείχνετε, τὰ ἔδωσα χθὲς στὸν κ. Γκρόσμπυ... Δὲν φαντάζομαι νὰ πρόκειται γιὰ καμμιά βρωμοδουλειά;

— Καθόλου... Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκρόσμπυ βρίσκονται στὸ διαμέρισμά τους;

— Βγήκαν πρὸ μισῆς ὥρας...

— Τοὺς εἶδατε μὲ τὰ μάτια σας νὰ βγαίνουν ἔξω;

— Ὅπως σὰς βλέπω...

— Τὸ ξενοδοχεῖο ἔχει πολλὰς ἐξόδους;

— Δυὸ, μὰ ἢ μιὰ προουρίζεται ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν ὑπηρεσία...

—Μοῦ εἶχατε πεῖ, ὅταν σὰς τηλεφώνησα τὸ πρωί, ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκρόσμπυ εἶχαν ξαναγυρίσει κατὰ τὶς 3 τὴν νύχτα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα, δὲν δέχθηκαν καμμιά ἐπίσκεψιν;

Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσουν αὐτό, ρώτησαν τὸ γκαρσόνι τοῦ πατώματος, ὅπου ἔμεναν οἱ Γκρόσμπυ, τὴν καμαριέρα καὶ τὸν πορτιέρη.

Ὁ Μαιγκρέ ἀπέκτησε ἔτσι τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ Γκρόσμπυ δὲν εἶχαν ἀφήσει καθόλου τὸ διαμέρισμά τους ἀπὸ τὶς 3 τὸ πρωί ὡς τὶς 11 πρὶν τὸ μεσημέρι, κ' ὅτι κανένας δὲν εἶχε μπεῖ στὸ διαμέρισμά τους.

— Μήπως ἔστειλαν κανένα γκροῦμ τοῦ ξενοδοχείου; ρώτησε ὁ Μαιγκρέ.

— Ὁχι, οὔτε γράμμα εἶχαν στείλει. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι, ἀπὸ τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα ὡς τὶς 7 τὸ πρωί, ὁ Ράντεκ θρῖσκόταν κλεισμένος στὸ ἀστυνομικὸ Τμήμα.

μα τῆς Μονμάρτρης κ' ἀπὸ ἐκεῖ ἀσφαλῶς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ κανέναν ἀπ' ἔξω...

Στὶς 7 τὸ πρωί τὸν ἀπέλυσαν καὶ ἦταν ἐντελῶς χωρὶς χρήματα. Στὶς 8, τὸ εἶχε σκάσει ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη Ζανθιέ, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθοῦσε στὸν σταθμὸ Μονπαρνάς.

Στὶς 10 ἡ ὥρα, ὁ Μαιγκρέ τὸν εἶχε ξαναβρεῖ στὸ «Καφέ-Κουπόλ», ἐφωδιασμένος μ' ἕνα ποσὸν ἔντεκα τοῦλάχιστον χιλιάδων φράγκων, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ δέκα χιλιάδες θρῖσκόντουσαν ἀσφαλῶς τὸ περασμένο βράδυ στὴν τσέπη τοῦ Οὐίλλιαμ Γκρόσμπυ, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τὴν παραβολὴ τῶν ἀριθμῶν.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ρίξω στὸ διαμέρισμα τῶν Γκρόσμπυ μιὰ ματιά;

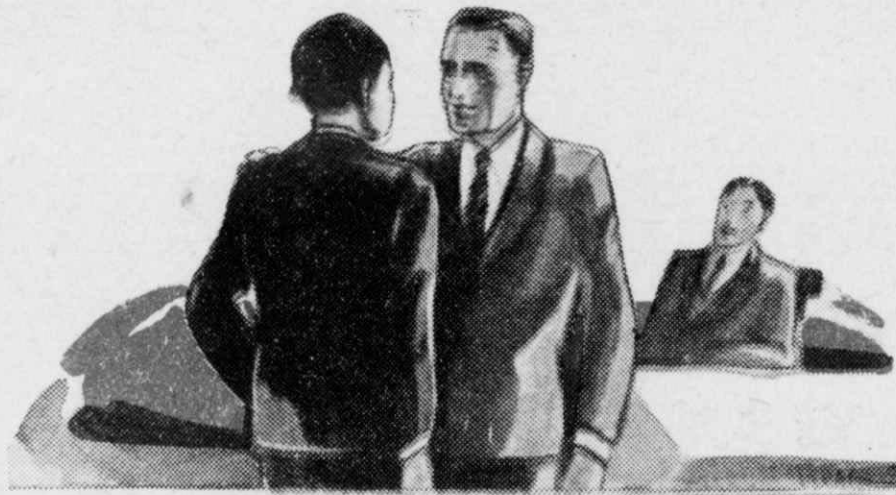
Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, ἂν καὶ στενοχωρήθηκε, ἔδωσε ὡς τόσο τὴν ἀδεία καὶ τὸ ἀσανσέρ μετέφερε τὸν Μαιγκρέ στὸ τρίτο πάτωμα.

Τὸ διαμέρισμα τῶν Γκρόσμπυ ἦταν ἕνα συνηθισμένο διαμέρισμα ἀριστοκρατικῶν ξενοδοχείου, ἀποτελούμενο ἀπὸ 2 δωμάτια, ἀπὸ δυὸ τουαλέττες, ἀπὸ ἕνα σαλονάκι κ' ἕνα μπουντουάρ.

Τὰ κρεβάτια ἦσαν ἀκόμα ἀφιαχτα καὶ τὰ σερβίτσια τοῦ προγεύματος θρῖσκόντουσαν ἐκεῖ. Ὁ καμαριέρης θούρτσιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ σμόκιν τοῦ Γκρόσμπυ, ἐνῶ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ἕνα φόρεμα ἔσπεριδος θρῖσκόταν ριγμένο σὲ μιὰ κρέκλα.

Διάφορα πράγματα θρῖσκόντουσαν ἀφημένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σιγαροθήκες, μιὰ τσάντα, ἕνα μπαστουῖνι κ' ἕνα μυθιστόρημα τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχαν κοπῆ ἀκόμα τὰ φύλλα.

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἄκου, ἀνθρωπάκο μου... εἶπε ὁ Μαιγκρέ.